

ми. Смѣха се всички. Сега самодоволството се прехвърли въ тѣхнитѣ души. Тѣ бѣха радостни, задето ми замърсиха дрешките. Азъ заплакахъ съ гласъ и не знаехъ какво да правя: да избѣгамъ ли у дома или да отмѣстя по нѣкакъвъ начинъ за сторената обида. Но какъ? Тѣ сж толкова много, пъкъ азъ толкова слабъ?

Вмѣсто да се засрами, Шона се обърна къмъ другитѣ подигравателно:

— Матрозо има и медали!

Пакъ смѣхъ, невъобразимъ смѣхъ. Азъ наведохъ глава надолу и презъ насълзенитѣ си погледи видѣхъ петната отъ жълтъка по гърдитѣ си. Устата ми се свиха на плачъ, ала никакъвъ звукъ не излѣзе отъ тѣхъ.

Колко време стояхъ така като вцепененъ, не зная. Не зная и дали мислѣхъ нѣщо. По едно време изплавахъ въ ума ми думитѣ на татя, казани на софрата,

и азъ ги изговорихъ съ разтреперанъ, едва чутъ гласъ:

— Христосъ е възкръсналъ за добро, пъкъ вие правите лошо!

Изговорихъ ги и поискахъ да си тръгна, сломенъ отъ лошата постѣпка на другаритѣ си. Но, още не направилъ и стѣпка, нѣкой ме улови за рамото. Обърнахъ се — Шона. Мълчаливо той извади костурка отъ джеба си и почна да стърже петната. После ме поведе къмъ чешмата и внимателно ги изми. Палтенцето ми стана пакъ така чисто, каквото си бѣше.

— Ела сега на слънце да изсъхне.

Азъ тръгнахъ подиръ Шона, като стискахъ мълчаливо ржката му. Очитѣ ми отново се напълниха съ сълзи, ала тия сълзи не бѣха като предишнитѣ. Тѣ бѣха радостни. Великденски сълзи.

Христосъ възкръсна за добро на земята.

Стилиянъ Чилингировъ

Бранникъ приучва българската младежъ на трудъ, скромень животъ и доблестно и смѣло изпълнение на своя националенъ и граждански дългъ.